

dat houdt mij gaande'

uit om naar het eiland te komen, volgde op deze manier ook zelf workshops van hoog niveau en werd ook zelf zo nu en dan gevraagd om workshops in het buitenland te geven. Op de vraag waarom ze zichzelf goed vindt, antwoordt ze: "Ik heb passie, ben kritisch op mijn werk, ben niet snel tevreden en dat houdt mij gaande."

Spijkstra exposeerde in de loop der jaren over de hele wereld en zette daarmee Curaçao op de wereldkaart. Een hoogtepunt was toen een groot wandobject dat eerder op de tentoonstelling '200 jaar Koninkrijk' in Museum de Fundatie in Zwolle had gehangen, in 2015 uit duizenden inzenders geselecteerd werd voor de Geyonggi-biennale in Zuid-Korea. Ze won een award, werd gevraagd een praatje over haar werk voor Koreaanse keramiekstudenten te houden, en reisde dus naar Seoul. Een ander hoogtepunt was de maand als artist-in-residence in Shanyu, China, in 2016.

Een belangrijke expositie was een reizende Caribische tentoonstelling, waarvan de aftrap in 2017 in Los Angeles in het Museum of Latin American Art plaatsvond. Kunstwerken van een kleine honderd kunstenaars uit het 'Ca-

ribbean basin' werden geëxposeerd in vier Amerikaanse musea. Helaas miste Spijkstra de opening door een orkaan, maar een halfjaar later ging ze naar de opening op de tweede locatie, in New York City. Ze exposeerde verder op de biennale van Santo Domingo,

op die in Havana, in Puerto Rico, Aruba, Bonaire, België, Italië, Turkije, Venezuela, Kroatië, Macedonië, Pakistan, China, Trinidad, Nederland en tweemaal in Taiwan. De laatste keer was in 2017 in Taipei, tijdens haar installatie als lid van de International

Academy of Ceramics, waar je alleen na een voordracht en zware ballotage lid van kunt worden. "In een kleine gemeenschap als Curaçao stel je al snel iets voor. Wanneer er voor een tentoonstelling door een curator geselecteerd moet worden, is er natuurlijk niet zoveel concurrentie als in een groot land het geval is. Dit lidmaatschap was wel een fijne bevestiging voor me dat mijn werk inderdaad van internationaal niveau is."

Haar werk is opgenomen in collecties in binnen- en buitenland en is op Curaçao te zien in publieke gebouwen als banken, hotels en in het Curaçao Medical Center. Tijdens de komende Open Atelier Route Curaçao (2, 3, 9 en 10 maart 2024) is ze één van de ruim veertig kunstenaars die twee dagen lang hun atelier zullen openstellen voor publiek.

Spijkstra geeft al tien jaar geen les meer, na dertig jaar is ze daarmee gestopt, evenals met het organiseren van workshops. Ze maakt wel eigen kunst en werkt in opdracht. Ze creëert vaak in thema's. In de Covid-jaren maakte ze een serie van schelpen, daarna werkte ze aan een serie half-bolvormige objecten, waarvan er nu nog een aantal in haar studio staan.

Opdrachten neemt Spijkstra alleen aan indien ze in haar eigen stijl kan werken. "Ik wil vrij zijn in mijn creatieve uiting. Het is iedere keer weer een mooie uitdaging." Veel van haar werk is abstract. Ze wil geen boodschap uitdragen. "Ik ben een zogeheten 'materie-kunstenaar'. Het materiaal is belangrijk, de verschillende huiden, de structuur. Korallen zijn al mijn hele carrière een grote inspiratiebron. Ik kijk naar de lichtval en schaduwplekken. Ik probeer sfeer te intensiveren."

Behalve een begaafd keramisch kunstenaar is Spijkstra ook fotograaf. Na het winnen van een wedstrijd in 1985 ging ze verder met fotografie. Tegenwoordig is ze vooral bezig met klei en is ze dagelijks te vinden in haar atelier.

Over ieder kunstwerk dat er staat vertelt ze kort een verhaal. Haar inspiratie haalt ze uit de kleuren en de vormen in de natuur. Ze is weer bezig met een groot project en is blij met de Cola Debrotprijs. Een kunstwerk van Spijkstra herken je uit duizenden. Dat is de 'golden touch' van een kunstenaar. Ze eindigt bescheiden met: "Ik ben er nu na veertig jaar wel van overtuigd dat mijn kunst kwaliteit heeft."

